

svědka trestného činu, odebral se, vzav sekeru, do lesa na místo činu, kde těžce zraněného hajného A. S. udeřil ještě několikrát sekerou do hlavy tak, že zraněný druhého dne zemřel. Na základě výroku porotců byl obžalovaný V. Č. p o r o t n í m s o u d e m uznán vinným zločinem násilí proti úřednímu orgánu podle §§ 4 odst. II., 6 odst. II. zák. čl. XL: 1914, zločinem těžkého ublížení na těle podle § 301 tr. zák. a zločinem vraždy podle § 278 tr. zák., obžalovaný I. B. jen zločinem těžkého ublížení na těle podle § 301 tr. zák., kdežto z obžaloby pro ostatní trestné činy byl tento obžalovaný zproštěn.

N e j v y š š í s o u d zmateční stížnost obžalovaného V. Č. a zmateční stížnost jeho obhájce, pokud uplatňovala důvod zmatečnosti podle § 29 č. 4, 6 por. nov. a podle § 385 č. 3 tr. ř., zamítl, jinak zmateční stížnost obhájce odmítl.

Z d ů v o d ů:

Důvod zmatečnosti podle § 29 č. 6 nov. k tr. ř. jest dovozován jakožto nejasnost, neúplnost a odpor ve výroku porotců, a to poukazem na osvobození spoluobžalovaného B. z obžaloby pro zločin vraždy, ač prý i u tohoto obžalovaného vznikl týž úmysl. Poněvadž však zákon předpisem § 3 II. odst. nov. k tr. ř., podle něhož třeba dáti otázky o každém obžalovaném a o každém trestném činu ve zvláštní skupině, sleduje zřetelně právě ten účel, aby vina každého obžalovaného při každém trestném činu byla posuzována zvlášť a samostatně, jest zřejmé, že z rozdílného posuzování viny u více obžalovaných nelze dovozovati výtky nejasnosti neb odporu ve smyslu § 29 č. 6 nov. k tr. ř. Totéž platí o další výtce, v níž se tvrdí nesrozumitelnost (nejasnost) a odpor výroku porotců v příčině otázky na zločin těžkého poškození na těle tím, že se srovnávají údaje, které byly v řízení učiněny o zranění způsobeném dopoledne hajnému S. druhým obžalovaným, a dovozuje se takto, že nebylo na poškozeném zjištěno žádné zranění, které by mu byl obžalovaný Č. způsobil dopoledne. Tvrzené vady podle § 29 č. 6 nov. k tr. ř. lze však dovozovati jen ze samého výroku porotců a nikoliv z výsledků provedeného řízení; nepřipustným oceňováním těchto výsledků napadá se vlastně jen zjištěný skutkový stav. Pokud by však stěžovatel měl svými výtkami na zřeteli neúplnost výroku porotců proto, že není v něm přesně zjištěno, které z ran na poškozeném shledaných zasadil mu obžalovaný Č., není tato výtka odůvodněna. Při společném útoku obou obžalovaných, jak je v otázkách zjištěn, šlo o spolupachatelství, při němž každý z pachatelů zodpovídá za celkový výsledek a netřeba zjišťovati, kterou ránu způsobil právě jednotlivý z nich.

Čís. 4615.

Výkřiky: »Vy psi, vy české svině...«, směřující proti úředním orgánům, zakročujícím proti pachateli, jenž se na nich dopustil zároveň násilí a nebezpečně jim vyhrožoval, jsou jen urážkou oněch úředních

osob, tvořící v souvislosti s útokem jednotnou činnost; nelze je posuzovati samostatně jako popuzování k zášti proti skupině obyvatelů podle § 14 č. 3 zák. č. 50/23 Sb. z. a n..

(Rozh. ze dne 2. února 1933, Zm IV 586/32.)

Nejvyšší soud v trestní věci proti M. P., obžalované ze zločinu násilí proti orgánům vrchnosti podle §§ 4 odst. II., 6 odst. II. zák. č. XL:1914 a z přečinu rušení obecného míru podle § 14 č. 3 zák. na ochr. rep., na základě veřejného líčení o zmateční stížnosti obžalované vynesl rozsudek, jímž z úřední povinnosti z důvodu zmatečnosti podle § 385 č. 1 b) tr. ř. zrušil rozsudky soudů nižších stolic ve výroku, jímž byla obžalovaná uznána vinou též přečinem podle § 14 č. 3 zák. na ochr. rep., a odsuzující výrok pro výkřiky obžalované »Vy psi, vy české svině, vy byste všechny chudé lidi sežrali« se zřetelem k ustanovení § 95 tr. zák. pominul. Důsledkem toho zrušil rozsudky nižších soudů též ve výroku o trestu a obžalované vyměřil trest znovu.

Z d ů v o d ů:

Obžalovaná si stěžuje do výroku o nepovolení podmíněného odkladu výkonu trestu (§ 385 č. 2 tr. ř.). Nejvyšší soud, přezkoumávaje rozsudky soudů nižších stolic, shledal, že trpí v neprospěch obžalované zmatkem podle § 385 č. 1 b) tr. ř. ve výroku, jímž byla obžalovaná uznána vinnou pro výkřiky: »Vy psi, vy české svině, vy byste všechny chudé lidi sežrali« přečinem rušení obecného míru podle § 14 č. 3 zák. na ochr. rep. Toto ustanovení chrání jednotlivé skupiny obyvatelstva před popuzováním k zášti pro jejich národnost a t. d., v souzeném případě však výkřiky obžalované, jak se z celého průběhu události i z výroků samých podává, směřovaly jen proti zakročujícím orgánům vrchnosti, bernímu exekutorovi J. K. a četnickému strážmistrovi J. K. pro výkon jejich povolání, pro který je obžalovaná napadla též způsobem násilným a nebezpečným vyhrožováním. Jednání toto bylo tudíž vedeno jednotným cílem jen proti jmenovaným dvěma úředním osobám; není tu tedy popuzování k zášti proti skupině obyvatelstva, ale jen urážka úředních osob, která v souvislosti s útokem proti nim provedeným má být posuzována jako jednotná činnost, kterou bylo porušeno více předpisů trestního zákona. Proto tu má být užito jen předpisu §§ 4-II., 6-II. zák. č. XL:1914, kterýž poslední vyslovuje nejtěžší trest (§ 95 tr. zák.). Nižší soudy, posoudivše proti tomuto předpisu nadávky obžalované samostatně, zavinily v neprospěch obžalované zmatek podle § 385 č. 1 b) tr. ř., pro který byly rozsudky ve vadné části podle § 385 posl. odst. tr. ř. a § 33-I. odst. nov. k tr. ř. zrušeny a kvalifikace tato byla pominuta.

Čís. 4616.

Činí-li součet trestů, které přicházejí v úvahu s hlediska § 265 tr. ř., více než jeden rok trestu na svobodě, nelze výkon trestu podle § 1 (1)